

Πολλή βουά, λίγο νερό (ἐπὶ μεγάλου θορύβου ἄνευ σημαντικοῦ αποτελέσματος, ἐκ μεταφ. ἐλαχίστης βροχῆς κατόπιν ἰσχυρῶν βροντῶν) Κίτ. Συνών. βούησι, βουητός 2 γ, βούισμα 1. β) Ἐπιρρηματ. ταχέως (ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς παραγομένης βοῆς ἐκ τοῦ ταχέως κινουμένου πράγματος) Πελοπν. (Ἄνδρουσ. Ἀργ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Λάσι. Ὀλυμπ. Σουδεν. Τριφυλ.): Τὸ νερὸ πάει βουή (ρᾶει μὲ μεγάλην ὀρμήν) Σουδεν. Τὰ λυκοκάντζαρα ἐρχόντανε βουή (ἐκ παραδ.) Τριφυλ. Νὰ πᾶς βουή Ἀνδρουσ. Ἡρθε βουή ἢ τῆς βουῆς Βούρβουρ. γ) Ὡς σχετλιαστικὸν ἢ θαυμαστικὸν ἐπιφών. Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Πάρ. (Λεῦκ.) κ. ἄ.: Βοή, εἶδα μοῦ λέει νὰ κάμω! Γαλανᾶδ. Ὡ βοή, ἐξέχασα! Ἀπύρανθ. Βουή μ! Λεῦκ. 3) Ὁ ἐκ τῆς πτήσεως τῶν ἐντόμων βόμβος Πάρ. κ. ἄ. Συνών. βουητός 2 δ. 4) Ἡ ἐνεκα ἐρεθισμοῦ τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου ὑποκειμενικὴ ἀντίληψις βόμβου εἰς τὰ ὦτα σύνηθ. Αἰσθάνομαι βουή 'ς τ' ἀφτιά μου σύνηθ. Τ' ἀφτιά μου ἔχουν πολ-λὴν βοήν Κύπρ. Βοή 'ς τ' ἀφτί σου! (ἀρά) Βιθυν. Συνών. βουητός 2 ε, βουῖσμος 3.

β) Μεταφ. 1) Κακὸν ἄγγελμα Λήμν. κ. ἄ.—Πο-λυλ. Διηγ. 71: Π' νὰ πᾶς 'ς τοῦ στρατοῦ κί νὰ μὴ γυρί'ς, μόν' νὰ μὴ φέ'ρ'να δ' βουγί σ'! Λήμν. Ἀπλώθηκε ἡ φο-βερὴ βοή ἐπάνω κάτω εἰς ὅλες τοὺς γειτονίγες ἸΠο-λυλ. ἐνθ' ἄν. β) Κακὴ φήμη Ἡπ. Κυδων. Πελοπν. κ. ἄ.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω.Δημητρ.: Ἡ βγι ἢ βουγί τ'ς (ἢ βγι=διε-δόθη) Κυδων. Ἄλλοι 'ς τὴ γυναικα ποῦ τῆς βγι βουή Λεξ. Δημητρ. γ) Ἀτύχημα, συμφορὰ Ἡπ. Κύθν. Λέσβ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ. Τρίποδ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Ἄνδρουσ. Παππούλ. Τριφυλ.) Σίφν. Σκῦρ. Στερελλ. (Ἀράχ.) κ. ἄ.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω.Δημητρ.: Ὡ, βοή ποῦ μοῦ 'ρθε! Ἀπύρανθ. Κάλλια νὰ σοῦ 'ρθε βοή παρὰ νὰ σε τσακώσω Τρίποδ. Μαύρη βοή νὰ σοῦ 'ρθε! (ἀρά) Νίσυρ. Βουγί νὰ σε βρε! Λέσβ. || Φρ. Θὰ τοῦ κάμω τὴ βοήν του (θὰ τὸν τιμωρήσω σκληρῶς) Παππούλ. || Ἄσμ.

Παράτα με, Ἀλεξαντρή, κ' ἐγὼ 'χω τὴ βοή μου, ν' ἀκούω λόγια ἄκαρπα δὲν τὸ 'χει ἡ λοί μου

Μύκ.

Βοή νὰ σοῦ 'ρθε, κυνηγέ, μὲ τὰ λαγωνικά σου! Σκῦρ. 2) Καλὴ φήμη Κάρπ.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.: Παροιμ. Βοή τοῦ βγι τοῦ θεριστῆ κ' ἄς πέση κ' ἄς κοι-μᾶται (ὅταν τις ἀποκτήσῃ φήμην, δύναται καὶ ν' ἀμελῇ τὰ καθήκοντά του) Λεξ. Δημητρ.

βούησι ἢ, Κάλυμν. Χίος.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βόησις. Ἡ τροπὴ τοῦ ο εἰς ου κατὰ τὸ βουή, βουῖζω κτ.

1) Βουή Α 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἡ βούησι τῆς θάλασ-σας Κάλυμν. 2) Διαθρύλῃσις Χίος: Παροιμ. Ὁ κόσμος τὸ 'χει βούησι κ' ἢ γραῖα κρυφὸ καμάρι (ἐπὶ πράξεως ἐπι-μέπτου γνωστῆς εἰς πάντας, νομιζομένης ὁμῶς ὡς ἀπορ-ρήτου ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου).

***βουητερά** ἐπίρρ. βοηχτερά ΝΣαντοριν. Ἀγγελο-κρούστ. 16.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βουητερός < βουητός, παρ' ὃ καὶ βοηχτός.

Γοερῶς: Βοήθεια! στρέφησε ξακολουθῶντας βοηχτερά ἢ καπετάνισσα.

βουητός ἐπίθ. βοηχτός ΠΠαχριστοδ. Χριστούγενν. Θράκ. 17 (ἐν Ἀρχ. Θρακ. Θησαυρ. 3) βοηχτός ὁ, Ἴων. (Σμύρν.) κ. ἄ. βοετός Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) βουητός σύνηθ. βοηχτός σύνηθ. βου'τός Λέσβ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

βοητὸ τό, Ἴων. (Σμύρν.) Κρήτ. (καὶ βοηχτό) Χίος κ. ἄ. βοηχτό κοιν. βουητὸ Ἀνδρ. βουχιατό Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. βοηχτός=ὁ μεγαλοφώνως ἁδό-μενος.

1) Ἐντονος, ἰσχυρός, ἐπὶ ἤχου ΠΠαχριστοδ. ἐνθ' ἄν.: Οἱ γερόσφυλλοι... μέσα 'ς τὴν ἔρημη σιγαλὰ ἀφί-νουν... ἀλυχτίσματα βοηχτὰ ποῦ ἤχουν 'ς τοὺς πλαγίγες τῶν βουνῶν. 2) Οὐσ. α) Κραυγὴ Ἡπ. Στερελλ. κ. ἄ.: Φρ. Βάζω τὰ βοηχτὰ (ἀρχίζω νὰ φωνάζω) Ἡπ. β) Ἀναστεναγμὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ) Βουή Α 2, ὁ ἰδ., σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Ὁ ἄριος βουητός τοῦ ἀνέμου—τῆς θάλασσας κτ. σύνηθ. Ἐξῆβεν ἔναν βοετός Τραπ. || Ἄσμ.

Τὴ θάλασσαν τὸν βοετὸν ἀκούω καὶ τρομάζω, τὰ ἔμορφα τὰ κόραδα 'λέπω κ' ἀναστενάζω (κόραδα=κοράσια, 'λέπω=βλέπω) Κερασ.

Ἔστραψεν καὶ ν-ἐβρόντεσεν κ' ὁ κόσμος ἐχαλάει κ' ἄσ' οὐκ ἄγνων τὸν βοετὸν ὅλεν ἢ γῆ ἐλλάει

(ἄγνων=περίεργον, ἐλλάει=ἡλλάγη) Τραπ. δ) Βουή Α 3, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Βουρβουρ.): Τὸ βοηχτὸ τῶν μελισσῶν ε) Βουή Α 4, ὁ ἰδ., πολλαχ. ζ) Θόρυβος Ἰκαρ.: Τὸ νερὸ πέφτει 'ς τὸν ἐγκρεμὸ κ' ἀφίνει ἕνα μεγάλο βου-χιατό.

βουθηλεία ἢ, Καλαβρ. (Καρδ.) βουθονλεία Κα-λαβρ. (Χωρίο Βουν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) βουτονλεία Κα-λαβρ. (Μπόβ.) μπουθονλεία Καλαβρ. (Κοντοφ. Μπόβ.) Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βουθηλεία, ὁ ἐκ τῆς ἐκφράσεως βοῆς θήλεια.

Θήλεια βοῦς, ἀγελὰς ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. Βόδια γὰ ἐρ-γασία καὶ βουθονλείες γὰ σποριά (διὰ τὸν ἄροτον χρει-άζονται βόες ὡς ἰσχυρότεροι, ἐνθ' διὰ τὴν σπορὰν ἀρ-κοῦν καὶ ἀγελάδες) Ἀρκαδ. Τί θέλει μουσκάρι καλό, νὰ μὴ ἀρμέγῃ τὴν μπουθονλεία (ὅποιος θέλει κτλ.) Μπόβ.

βούι ἐπιφών. Πόντ. (Κερασ.)

Λέξις πεποιημένη.

Ἐκφράζει σχετλιασμόν: Βούι βούι, ντὸ πόνος ἔν' ἀφοῦτο! (τὶ πόνος εἶναι αὐτός). Βούι, ἐπάνεσα! || Φρ. Ἐπῆρεν ἄτον τὸ βούι βούι (τὸν κατέλαβεν ἀμηχανία). Συνών. ἀλλοί-μονο, βάι.

βουῖζω, βοῶ λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Εὐβ. (Κά-ρυστ.) Κρήτ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ.) βογάω Κεφαλλ. βουῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἄ.) σβουῶ Κύθν. βοῖζω πολλαχ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Ζησιν. Ὀφ. Σούρμ.) βοῖζον Τσακων. βοῖζω Πόντ. (Σαράχ.) βοῖζω κοιν. καὶ Πόντ. (Σταυρ.) βοῖζον βόρ. ἰδιώμ. βουγίζω Πελοπν. (Λεντεκ.) κ. ἄ. βουγίζον Κυ-δων. Λέσβ. βουῖζω Ἴων. (Σμύρν.) βουῖντζω Κάρπ. βουῖν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) βουῖζον Στερελλ. (Παρνασσ.) Μέσ. βουῖζομαι Ἰκαρ. Ἀόρ. ἐβόξα Πόντ. (Ὀφ. Σούρμ. κ. ἄ.) ἐβόξα Πόντ. (Ὀφ.) ἐβόαξα Πόντ. (Χαλδ.) Ἀπαρ. βόξαινα Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. βοῶ. Διὰ τὸν μεταπλασμόν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,275.

Α) Ἐνεργ. 1) Φωνάζω, κραυγάζω λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. (Ζησιν. Κερασ. Ὀφ. Σαράχ. Σούρμ. Τραπ.)—ΑΚαρ-καβ. Ἀρχαιολ. 181: Τοὺς βόησε νὰ κατεβοῦν ἀπὸ τ' ἄλογα ΑΚαρκαβ. ἐνθ' ἄν. Βόα, ἂν ἔρται σε νόστιμον (φώναζε, ἂν σ' ἀρέσῃ) Κερασ. Ὁδᾶντο βοῖζες; (ὁδᾶντο=διατί) Ζησιν. Ἄν εἶχα βόξαινα, εἶδεν ἰδᾶναι με (ἂν εἶχα φωνάξει, θὰ μὲ ἔβλεπε) Ὀφ. Τὸ κορίτ' τὸ ἔτουνε ἀπᾶν' 'ς σὸ δεινρὸ ἐβόιζενε καὶ ἔλεγε τὴ γρά (ἐκ παραμυθ.) Σούρμ. || Φρ. Φωνή

ΤΟΜ. Δ'—8